

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce: **I. Y.**, zastoupeného JUDr. Petrem Novákem, advokátem se sídlem Litoměřice, Palachova 14, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 64 Az 6/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2005 č.j. OAM-3678/VL-07-03-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2005 č. j. 64 Az 6/2005 – 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Petru Novákovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 1. 2005 č.j. OAM-3678/VL-07-03-2004 byla žádost žalobce (dále i „stěžovatel“) o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že na základě výpovědi žalobce bylo zjištěno, že vstoupil na území České republiky dne 30. 5. 2000 a prokázal se cestovním pasem a voucherem, po ukončení platnosti voucheru zde pobýval nelegálně a této skutečnosti si byl vědom. Žalobce zde bez řádného oprávnění pracoval a žádným způsobem si neupravil pobyt, z cestovního dokladu je dle žalovaného patrné, že dne 6. 5. 2002 bylo žalobci uděleno správního vyhoštění

na tři roky. Žalobce měl možnost se na území České republiky svobodně pohybovat a také vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů, této možnosti nevyužil a žádost o udělení azylu podal až po ukončení výkonu práce dne 27. 12. 2004, přičemž sám potvrdil, že mu nic nebránilo, aby o udělení azylu požádal již dříve. Stěžovatel sice uvedl, že zde musel pracovat, aby splatil dluh, který má ve vlasti, ale toto vysvětlení bylo zjevně subjektivní a nemělo vliv na skutečnost, že důvody, které uvedl v průběhu správního řízení, mu byly známy již dříve, a v podání žádosti o udělení azylu mu v této době nebránily žádné objektivní okolnosti. Žalovaný tak v dané věci shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 9. 2005 č. j. 64 Az 6/2005 - 26 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce odcestoval z Ukrajiny v roce 2000. Na Ukrajině stěžovatel neměl dostatek pracovních příležitostí, v České republice pracoval převážně na stavbách, došlo k jeho správnímu vyhoštění, a proto podal dne 27. 12. 2004 žádost o udělení azylu. Stěžovatel dle svých slov chtěl v České republice získat prostředky na vrácení dluhů a udělením azylu chtěl dosáhnout legalizace svého pobytu. Dle názoru krajského soudu podal žalobce žádost o udělení azylu zcela jednoznačně až v době, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění a jeho snahou bylo legalizovat si zde pobyt. Za této situace žalovaný nepochybil, když postupoval tak, že žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Krajský soud proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s.") podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel spatřuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu v tom, že soud nesprávně aplikoval zákon o azylu na důvody pro poskytnutí azylu uváděné stěžovatelem. Stěžovatel trvá na tom, že od počátku řízení tvrdí, že je v tíživé sociální situaci, v souvislosti se sháněním obživy po něm ukrajinská mafie vyžaduje výpalné, v případě návratu na Ukrajinu nebude mít žádné prostředky na živobytí. Krajský soud ani žalovaný dle názoru stěžovatele nezkoumaly, zda na jeho případ nelze aplikovat ustanovení § 14 zákona o azylu, přitom on je ve své vlasti v zoufalé životní situaci a dokonce i ohrožen na životě, proto jsou splněny podmínky pro humanitární azyl. Stěžovatel má za to, že krajský soud měl hodnotit důvody jím uváděné podle všech možných ustanovení zákona o azylu a neomezit se pouze na způsob aplikace tohoto zákona provedený žalovaným. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, které učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný má za to, že pokud v řízení o udělení azylu vyplyne nepochybná skutečnost, taxativně uvedená v § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, správní orgán zamítne žádost žadatele jako zjevně nedůvodnou, aniž zkoumá další důvody pro udělení azylu. V případě stěžovatele tato nepochybná skutečnost vyplynula, neboť stěžovatel na území České republiky vstoupil dne 30. 5. 2000, ale žádost o udělení azylu podal až dne 27. 12. 2004 s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění, přičemž v dřívějším podání žádosti o udělení azylu stěžovateli nebránily žádné

objektivní okolnosti. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. V projednávané věci aplikoval žalovaný ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) téhož zákona, když zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Krajský soud zjistil, že v daném správním řízení o udělení azylu bylo hodnověrně prokázáno, že stěžovatel na území České republiky přicestoval dne 30. 5. 2000 za prací, nejdříve zde pobýval legálně, po ukončení platnosti víza zde pobýval nadále nelegálně, čehož si byl vědom. Během celého pobytu v České republice stěžovatel pracoval, když v listopadu 2004 pracovat přestal, rozhodl se požádat o udělení azylu. Stěžovatel přiznal, že mu bylo policií uloženo správní vyhoštění. Dle předávacího protokolu Police České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Oddělení cizinecké policie Frýdek - Místek, pracoviště Vyšní Lhoty, ze dne 26. 12. 2004 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění do dne 6. 5. 2005. Z uvedených skutečností krajský soud vyvodil, že jednání stěžovatele (podání žádosti o udělení azylu) bylo vedeno snahou vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a proto vyslovil souhlas s rozhodnutím žalovaného správního orgánu, kterým byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se s právním posouzením dané věci krajským soudem ztotožňuje.

V podané kasační stížnosti stěžovatel také namítá, že krajský soud stejně jako žalovaný neposuzoval, zda splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k uvedené námitce konstatuje, že je-li žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z důvodů předvídaných v ustanovení § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud tedy žádost stěžovatele o udělení azylu byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, žalovaný v souladu se zákonem vůbec nerozhodoval o možnosti udělení

humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona, a krajský soud nemohl napadené rozhodnutí žalovaného v tomto směru podrobit žádnému přezkumu.

Stěžovatel se v kasační stížnosti výslovně dovolává také důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který však dále jakkoliv blíže nespecifikuje, proto se jím za této situace a v uvedeném rozsahu Nejvyšší správní soud nezabýval.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31. 8. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Petra Nováka do 2 měsíců od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

